

af de fornemste Opgaver, som et Ministerium kan have, at opdigne til, at der fra den Side bliver stillet større Krav paa de andre Samfundsklassers Bekostning. Om man vil forhøje de direkte Skatter eller ikke, synes der saaledes at være nogen Uenighed om, jeg vilde da tro, at i hvert Fald en Del af det radikale Parti vilde følge det radikale Partis Finansminister, men derom kan jeg naturligvis intet bestemt vide. Der kunde ogsaa være Tale om at forhøje de indirekte Skatter. Om Finansministeren vil gaa med dertil eller ikke, derom faar vi jo ikke noget bestemt at vide. Om mit Parti tør jeg sige, at vi vilde finde det ganske urimeligt, om man paa det samme Tidspunkt, da man opretholder Tilskud til alle Samfundslag, gik til en Toldrevision, der førte til en Fordyrelse af de Fornødenheder, som er Fornødenheder af første Grad i Retning af at leve. Jeg tør ikke paastaa, at det ikke teoretisk set kunde forsvares at holde Brødprisen meget lavt, langt under Produktionsprisen, og samtidig ud fra det Synspunkt, at for Eksempel Kaffe er en Livsfornødenhed af absolut mindre Nødvendighed end Brød, lægge en Told paa Kaffe. Jeg tror imidlertid, at det vilde være en saare mærkelig Ordning, vi derigennem vilde komme til, og jeg vilde ikke kunne anbefale at gaa den Vej. I hvert Fald vilde jeg paa ingen mulig Maade kunne anbefale, at man lagde Finanstold paa Artikler, som er Raavarer for vor Industri, saaledes at Staten deraf kunde faa en betydelig Indkomst, idet der for mig ikke er mindste Tvivl om, at vor Industri for Øjeblikket er saa vanskeligt stillet, at det vilde være ganske urimeligt, om Staten paa kunstig Maade vilde gøre dens Stilling endnu vanskeligere.

Efter disse Bemærkninger mener jeg at turde sige, at den eneste Mulighed for overhovedet at faa en bedre Balance paa indeværende Finansaar, end der er ud fra den Forudsætning, at vi bruger 250 Mill. Kr. paa Indenrigsministeriets Budget, er den, at man indskrænker Udgifterne paa dette Ministeriums Budget.

Det Spørgsmaal, der foreligger i det Lovforslag, vi her behandler, er et Led i en Række af Spørgsmaal, som man har at tage i Betragtning ved Overvejelsen af, hvorledes man skal ordne sig, naar det skal være muligt med en Middellindtægt at leve paa anstændig Maade. De allerfleste, tror jeg, jeg tør sige, af de Reformere, man har søgt at gennemføre i den

Retning, blev berørt af Indenrigsministeren i hans Tale i Gaar, og jeg vil ogsaa gaa en lille Smule ind paa enkelte af disse Forhold. Om Begrænsningen af Avancen vil jeg sige, at jeg finder det fuldkommen berettiget, at der paa en Tid, da Konkurrencen faktisk ikke virker — og det tror jeg ikke, den gør i mange Grene for Tiden —, fra det offentliges Side haves Indseende med, at dette Forhold ikke misbruges. Men naar en Industri er undergivet prisregulerende Myndigheders Kontrol, ser jeg rigtignok ikke det fornuftige i, at man, som f. Eks. fra Venstres Side gennem dets Ordfører, vil lægge Byrthvervene for Had paa den Maade, at man siger, at de tager for stor Fortjeneste. Jeg hørte meget vel, at den ærede Ordfører vilde forvare sig mod, at hans Udtalelser skulde opfattes paa den og den Maade. Men man kan nu en Gang ikke indhente en saadan Udtalelse, naar den først er faldet, og den er ikke faldet een Gang, men gentagne Gange fra den Side. Naar man fremsætter en Paastand som denne, at Byrthvervene til Trods for, at de er undergivne prisregulerende Myndigheders Kontrol, tager for stor Fortjeneste, forekommer det mig, man begaar en overordentlig stor Fejl, og da navnlig, hvis man overhovedet er Tilhænger af, at de frie Erhverv bevares.

Hvad angaar Nedsættelsen af Priserne paa Varer, er det jo rigtigt, som den højtærede Minister sagde i Gaar, at der fra mit Partis tidligere Ordfører i Loven om Dyrtdidsforanstaltninger ved en vis Lejlighed blev stillet Ændringsforslag, gaaende ud paa, at Prisniveauet skulde indrettes saaledes, at Varerne ikke nedsattes mere end til en Pris, som laa 25 pCt. over Prisen i 1914. Jeg havde Indtrykket af, at denne Tankegang i Virkeligheden havde den højtærede Ministers Sympati, og dette glæder mig af forskellige Grunde. Jeg tror imidlertid ikke, at den højtærede Minister har faaet rigtig fat i det, der er Hovedpunktet i dette Forslag, og da jeg af forskellige Grunde meget nøje ved, hvad der ligger til Grund derfor, skal jeg sige, at Hovedpointen i denne Tankegang er, at man aldrig bør prisregulere saa langt ned, at man ikke har Haab om, at Markedets normale Pris kan indhente den Prisansættelse, hvorom der er Tale, saaledes at den prisregulerende Foranstaltning af sig selv forsvinder. Da man befandt sig midt i Krigen — og det gjorde man paa det Tidspunkt, hvorom det her drejer sig —, var det meget natur